

Þórsdrápa Eilífs Goðrúnarsonar.

Fortolket af

Finnur Jónsson.

(Meddelt i Mødet den 30. November 1900.)

Angaaende Forfatteren til Digtet Þórsdrápa, den saa godt som ganske ubekendte Eilífr, kan henvises til min Litteraturhistorie I. Bind. Digtet maa være forfattet endnu inden Kristendommen blev indført paa Island, men det er sikkert et af de sidste, om ikke netop det allersidste Skjaldekvad til Tors Ære. Allerede dette i Forbindelse med, at saa meget af Digtet er bevaret, giver det en betydelig Interesse. Denne forøges ved, at Digtet regnes til de mest uforstaaelige Skjaldekvad overhovedet. Dets Fortolkning kan endnu siges at være paatrængende nødvendig, tilrods for de tidligere Forsøg i saa Henseende eller netop fordi disse er faldne temmelig uheldig ud. Digtets Dunkelhed, der næsten er bleven til et Ordsprog, beror dels paa den mangelfulde haandskriftlige Overlevering, dels paa, at Forfatteren aabenbart har stræbt efter saa sammensatte og tildels saa dunkle Omskrivninger, som det heldigvis ellers sjælden er Tilfældet. Dette vil fremgaa af det følgende. Jeg bilder mig ikke ind, at jeg har kunnet klare alle Vanskeligheder, — et Par Steder har jeg maattet opgive ganske. Men en rationel Behandling i Forbindelse med vore Dages udvidede Kendskab

til Skjaldenes Maade at digte paa samt til deres ydre Teknik vil sikkert føre os nærmere til Maalet, end de tidligere Fortolkningsforsøg har gjort. Hvad disse angaar, nemlig Sk. Thorlacius' i *Antiquitatum borealium observationes miscellaneæ*, VII, (1801) og Sv. Egilssons i *Tvö brot af Haustlöng og Þórsdrápu* (1851), jfr. Sn. Edda III og *Lexicon poeticum*, og Þorl. Jónsson i hans Eddaudgave (1875), er de alle ret mangelfulde¹⁾, idet de dels beror paa fejlagtige Læsemaader, dels paa Antagelsen af visse sproglig umulige Former, dels paa en paa sine Steder meget mislig Opfattelse af Skjaldeomskrivninger. I det følgende vil jeg kun tage Hensyn til disse ældre Fortolkninger, hvor det maa anses hensigtsmæssigt; at behandle dem alle og modbevise dem er baade unødvendigt og af liden Interesse.

Þórsdrápa findes i *codex regius* (2367, 4°, Gml. kgl. Saml.), samt i *cod. Wormianus* (A. M. 242) og i den Papirsafskrift af en tabt Membran, der findes i Biblioteket i Utrecht (Afskrift deraf i A. M., Access. 18); Teksten i alle disse Haandskrifter er indbyrdes nær beslægtet. Digtet, eller Digtbrudstykket, findes i Kap. 18 i *Skáldskaparmál* (A. M. Udg.)²⁾, som indeholder en pro-saisk Fremstilling af Tors Færd til Geirrøds Hjem, hvor han slog Jætten ihjæl. Men der er al Grund til at antage, at det ikke er Snorre Sturluson selv, der har indsat Digtet i sin Tekst. Dets Indhold staar nemlig for enkelte Punkters Vedkommende i Strid med Snorres Fremstilling, og han vilde næppe have optaget et Digt, der afkræftede den; det er da ogsaa klart, at Snorre har fulgt en anden Kilde, nemlig en mundtlig Tradi-

¹⁾ Thorlacius' Fortolkning er som saadan i det hele ganske umulig, ja til Tider ligefrem haarrejsende; han antager umulige Ordformer og svælger i Obscæniteter, han selv udfinder. — G. Vigfússons Udgave i *Corp. poet.* bidrager intet til en bedre Forstaaelse.

²⁾ Desuden findes et Halvvers i Sn. E. I, 256—58 (II, 309), der har hørt ind mellem V. 15 og 16, samt et andet i Sn. E. I. 254 (II, 308), hvøraf det ses, at V. 107—8 er Omkvæd.

tion¹⁾. Efter Snorre er Loke med Tor, efter Digtet (jfr. i det følgende) blev han hjemme; efter Snorre har Tor ikke sin Hammer med, efter Digtet (f. Eks. V. 18) slaar han Jætterne ihjæl netop med Hammeren; Snorre nævner den passerede Elv Vimur; Digtet kender ikke Navnet, osv. Dog er det sikkert, at Snorre har kendt Digtet, men han har intet direkte hentet derfra, undtagen maaske Ordet *slá* om den glødende Jærnstang. I min Tekstudgave af Snorres Edda har jeg derfor fjærnet Digtet af Teksten og trykt det som Tillæg.

Jeg skal nu give Teksten, som den findes i cod. reg., med Tilføjelse af Afvigelser fra de andre Haandskrifter; jeg tager her intet Hensyn til de gamle Bogstavformer som *f, d = s, d*; Forkortelserne gengives her med Kursiv. T = Utrechterhdskr., W = cod. Worm.

(I) Flvgstalla reð fellir fiorniotz¹ goða at hveria² drivgr var loptr at livga log seims faþir heiman! geðreynir qvað greinar³ gætz⁴ herþrvmv brætir vilgi trygvr til vegiar⁵ vigs geirropar ligia. (II) Geðstrangrar⁶ let gongv gamléið þor skomv⁷ fyrstyz þeir at þrysta þoms⁸ niðivm sic biðia: þa⁹ er⁹ giarðvenioðr¹⁰ gorpiz gandvikr skotvm rikri endr til ymsa kindar¹¹ ipia¹² setrs¹³ fra þriþia. (III) Gor varþ ifor fyri farms¹⁴ meinsvarans arma soknar hafsz¹⁵ með svipti sagna galdrs entægnir¹⁶: þyl ec grvnstræma¹⁷ grimnis gallmantel¹⁸ halla¹⁹ opniz²⁰ ilia gæpnmv endils amo spendv. (IV) Oc gagns²¹ vanir gengv gvnvargs himintærgv friþar vers til flioþa frvmseyris kom dreyra: þa er²² bavkvetir²³ briota bragð milldr loka vildi bræpi vændr

¹ motz, T, natz, W. ² hvetia, T W. ³ grön-, T, græn-, W. ⁴ Mgl. W. ⁵ r synes udraderet i W. ⁶ strangr, T. ⁷ skommum, T W. ⁸ þorns, T, þoins, W. ⁹ þav, W. ¹⁰ -vendi, T W. ¹¹ landa, W. ¹² idra, T. ¹³ scers, T. ¹⁴ farmr, T W. ¹⁵ hapz, T W. ¹⁶ rognir, T W. ¹⁷ gran-, T W. ¹⁸ tælir, T W. ¹⁹ hallar, W. ²⁰ opins, T, apnis, W. ²¹ gangs, T W. ²² Mgl. W. ²³ kveit-, W, kneut-, T.

¹⁾ Hertil kommer, at Snorres Tekst i Omkvædet maaske har været lidt anderledes end i Digtet.

abrþi bag sef grímnis¹ maga. (V) Oc vegþverrir vorrv van fetrúnar navnv hialltz af hagli² oltnar hlavparvm vergæpv: mioc leið or stað stavekvir stikleipar³ veg breiþan vrþar þriotz þar⁴ er eitri æstr þioðar fnæstv. (VI) þar ímork firir markar malhvettan byr⁵ settv ne hvæl volvr halar⁶ háf skotnaþra svafv: knatti hreggi hæggvin hlympél við mærl glymia en fellu hryn fialla feðiv þært með steðia. (VII) Harðvaxnar ser⁷ herþir hal-landz⁸ of sic⁹ falla gatar¹⁰ maðr niotr hin neytri¹¹ niarð rað firir ser giarþar: þverrir lætr¹² nema þyri þōs¹³ barna ser mærnar sneri bloð til svira salþax megin vaxa. (VIII) Opv fast en frþar flavt eiðsvara gæta setrs vikingar¹⁴ snotrir sverþrvnnar¹⁵ fengvnar: þvrþi hræn at herþi hæðrs rvnkyqva¹⁶ næþar iarþar skaffs af affli ass hretviðri blasin. (IX) Vnnz með yta sivi affravv var þat skænar a seil¹⁷ híminsiola sialflopta kom þialfi að¹⁸ ostali striðan stravv hrekk mimis¹⁹ ekkior stophnisv] for steypir striðlvndr²⁰ með v]æl griþar. (X) Ne divp akarn dravv dolgs²¹ vams firvm gl[amma striðkviðivn]dvm stoðvar stall við rastar palli²²: ogndiarfan hlavt arfi eiðs[fiarðar hvg] meira skalfa þors ne þialfa þrottar stein við otta. (XI) Oc sifvna siþan sverþz liðhattar gerþv hlifar borðz við hærpæ harðgleipnis²³ dyn²⁴ barþi: aðr hylriþar heiþi hriðendr²⁵ fiorn þioþar við skyldbreta skytiv skl²⁶ éic heþins reikar. (XII) Dreif með drottar knefvi dolg sviþioðar kolgu²⁷ sotti ferþ aflotta fles drót ipo²⁸ nesia: þa er fvnrstis²⁹ fasta³⁰ floðrifs danir stopv knattv iolnis ættir vt ves firir lvta. (XIII) þeirs iþrottar hersa³¹ þornrans hvgvm bornir hlymr varþ hellir³² kvma hrinbalkar fram

¹ grísnis, T W. ² I Hdskr. selv rettet fra hiallt. ³ stig-, T, W (2)
⁴ þa, W. ⁵ byr, T W. ⁶ hallar, W. ⁷ let, T W. ⁸ halli-, W. ⁹ I Hdskr.
rettet fra sæ. ¹⁰ -at, T, -að, W. ¹¹ næyti, W. ¹² let, T W. ¹³ þors, W.
¹⁴ -inga, W. ¹⁵ -runnið, T W. I svð i -W er endel af Forkortelsestegnet
afrevet; det kan lige saa godt have været r som s. ¹⁶ quykua, T, kvika, W.
¹⁷ Det i Klammer tilføjede er afrevet i Hdskr., men indsat efter W. ¹⁸ od,
T. ¹⁹ beck mimi, T. ²⁰ -lyndr, T. ²¹ dolg, T W. ²² pallar, T,
falli, W. ²³ gleifnir, W. ²⁴ sun, T, kyn, W. ²⁵ -rvðr, W. ²⁶ skal,
T W. ²⁷ u synes rettet fra a; -u, T W. ²⁸ i ue, T, iuo, W. ²⁹ ristil,
W. ³⁰ falla W. ³¹ bersa, W. ³² hellis, W.

gingv: listi ferðr¹ í fasta friðsein var þar² hreini gnípv hlöðr³ agreypan gran hott res qvanar. (XIV) Oc hamloga himni hallfylvngvm vallar troþvz þær vþ⁴ troþi tvngls brasolar⁵ þrvngv: hvf⁶ stiori bræt hvorv hregs vafreyþa⁷ tvegia hlattr ellíþa hellis hornfornan⁸ kiol sporna⁹. (XV) Fatíþa nam froþi fiarðeplis kon iarþar mþrar legs ne mvgþo mæn ælteiti kena: almtogar¹⁰ læst ægir angr þiofsegv¹¹ tongv oðnis affi soðnvm át rvðr¹² iginsvðra. (XVI) Sva at hraðskyndir¹³ handa hrapmvmnm¹⁴ svalgvnar lyptisylg alopti sio¹⁵ langvinr¹⁶ þrvngvar¹⁷: þa er avrþvrsis¹⁸ eisv¹⁹ as²⁰ hrímnis flo drosar til þramoðnis þrvðar þiost af greipar briosti. (XVII) Bifþiz hæll þa er hofþi heiðreks of kom breiþv vnd²¹ fletbiarnar fornar²² fotleg þvnis²³ vegiar: itr gylli lavst vllar iotrs²⁴ vegtægar þrioti meina niðr imiðian mez bigyrþil nezv. (XVIII) Glæms niðivm for gorva gramr með dreyrgvm hamri of salvanið syniar²⁵ sigr læt arinbræti²⁶: komat tviviðar tyvi tollor²⁷ karms sa er harmi brætar liðs of beiti beckfall iotvns recka. (XIX) Hel blotin va hneitir hog brotningi skogar vndirfialfrs af²⁸ alfi²⁹ alfheims blikv kalfa ne liðfæstvm lista latr valrvgar³⁰ mattv alldr³¹ minnkanda elldar³² ellv steins of bella.

¹ feðr, T W. ² Først skrevet þat. ³ hlöðr, T, hlæðr, W. ⁴ við, T W. ⁵ solir, T W. ⁶ hof, T W. ⁷ var-, T. ⁸ hvnd-, W. ⁹ sprundi, T W. ¹⁰ tavgar, W. ¹¹ sega, T, sege, W. ¹² niðr, W. ¹³ hrað, mgl. W. ¹⁴ hrappmvmnar, W. ¹⁵⁻¹⁶ omvendt, T W. ¹⁷ þrong-, W, þraung-, T. ¹⁸ þrasir, T W. ¹⁹ esio, W. ²⁰ os, T. ²¹ vndir, T W. ²² fornar, T W. ²³ þrasis, T W. ²⁴ iotr, W. ²⁵ synia, W, syniot, T. ²⁶ -bauti, T W. ²⁷ tollvr, W. ²⁸ at, W. ²⁹ affi, T. ³⁰ rygir, T W. ³¹ aldrs, T. ³² elda, T, alldar W.

Naar vi tager denne Tekst i nærmere Betragtning, viser den sig at lide af forskellige Skrivefejl, der nærmere belyses ved T og W. Saaledes hveria (I) for hvetia, greinar (I) f. grænar, farms (III) f. farmr (der skal staa Nom.); Dittografi af det følgende Ord, tægnir (III) f. rægnir, sikkert ogsaa græn- (III) f. gran-, gatar (VII) f. gatat, -rvnnar (VIII) f. -runnit (Dittogr.); horn- f. hund- (XIV), Dittografi af det følgende forn-, men

denne Fejl har staaet i Reg.'s Original, da T ogsaa har den, men i Reg. har den affødt endnu en Fejl, idet *sprundi* (T W) har maattet — aabenbart for at der skulde opnaas en Hending — give Plads for det umulige *sporna*; dette er en meget lærerig Fejl. Hvis vi her kun havde haft Reg., hvad saa? Segv f. sega; sio langvinr f. langv. sio, fornar (XVII) f. fornan og sikkert flere. Foruden de i Anm. anførte Selvrettelser findes ogsaa andre, der viser Skriverens Tilbøjelighed til at skrive fejl: i Harð (VII) er r først glemt og bagefter tilføjet over Linjen med Nedvisningstegn; det samme er Tilfældet med r i *þrvngv* (XIV), *þrvngvar* (XVI), y i *dreyrgum* (XVIII). I XVI er der først skrevet *fypti-*, men f synes rettet til l. Foruden dette er der ogsaa en Del andre Ord, som ved Sammenligning med T W maa antages at bero paa Fejllæsning eller Fejlskrivning, være sig i Reg. eller i dennes Original. *þoms* (II), *þoins* (W) for *þorns* (T); *þōs* (VII) er uden Tvivl ogsaa Fejl for *þorns*, jfr. *þors* (W); *ipo* (XII) er blevet opfattet som *Ívu*, Gen. af Elvenavnet *Íva*, men Metrum forlanger kort første Vokal; medens *í* i *Íva* bevislig er langt; jfr. Krákumál 4.5; alle Hdskrs Læsemaade fører da ogsaa til, at *i* her er Præp. og de to følgende Bogstaver et Subst., og der kan da ikke være Tvivl om, at der bør læses *í vó*, hvilket giver fortrinlig Mening og fyldestgør Metrums Krav. *þurnis* (XVII) er af metriske Grunde — der kræves ζ — urigtigt; W T's *þrasis* er metrisk rigtigt; *bravti* (XVIII) er sikkert galt for *bauti* T W. Fremdeles viser Rimet, at der i Reg. foreligger Skrivefejl, der ogsaa kan findes i T W. Saaledes i I: *niotz : hvetia*, hvor W har *natz*, T *mots*; den rigtige Læsemaade er sikkert *nets*, hvorom senere. *Gagns : geng-* (IV) f. *gangs : geng-* T W, hvilket ene giver Mening. Angaaende *sif-* : *sið-* (XI) se nedenfor. Ang. *þrvngvar* (XVI) se ovenfor; i samme Vers staar *-þvrsis* (jfr. XVII: *þvnis* ovfr.), hvorfor T W har *-þrasir*, hvilket sikkert er det ægte, skønt *þa er* α : *þás* i Linjens Begyndelse kunde danne den nødvendige Rimstavelse. Fremdeles hedder det i samme Vers *as*; *dros-* i en

lige Linje (saaledes ogsaa W); i T staar os, hvilket er det eneste mulige; ang. dette Ord se i øvrigt i det følgende.

I det hele viser Metrum, at Digteren har været særdeles korrekt, d. v. s. han følger de strænge Regler for drotkvædet Versemaal som de fleste andre samtidige Skjalde. At han ogsaa har kunnet benytte de Undtagelser fra en gennemført Regelrethed, som ogsaa hans Kunstfæller har kunnet benytte, følger af sig selv. Jeg tænker her særlig paa den Frihed, at lade de ulige Linjer være uden Rim. Men et hurtigt Blik paa vort Digt viser, at Forfatteren i det mindste yderst sjælden har tilladt sig den nævnte Frihed. Jfr. min Afhandling i Arkiv f. nord. Filol. VII (særlig S. 323). I øvrigt vil vi under Behandlingen af de enkelte Vers tage det nødvendige Hensyn til Rim og Metrum.

V. 1.

Dette Vers er for det meste godt overleveret og gennemskueligt. Dets Indhold er, at det er Loke (Loptr, L. 3), der ved løgnagtige Forestillinger faar Tor til at foretage en Rejse til Geirrøds Hjem, hvilken bagefter viste sig at være forbunden med mange Farer og meget Besvær. *Fellir* (L. 1) er aabenbart Objektet for *réd hvetja*, hvortil *logseims faðir* er Subj.; der maa altsaa skrives *felli*. Dernæst maa der skrives *fjörnets*, som K. Gíslason i sine Forelæsninger har bemærket (jfr. þorl. Jónsson). Den prosaiske Ordfølge bliver nu:

Logseims faðir réð at hvetja felli fjörnets flugstalla goða heiman; Loptr vas¹⁾ drjúgr at ljúga: vilgi tryggr geðreynir herþrumu Gauts kvað grænar brautir liggja til veggjar viggs Geirrøðar.

Logseimr = Havets Traad (Baand); 'det sig som et Baand i Havet bugtende' er Midgaardsormen, hvis Fader er Loke. *seimr* er identisk med *síma* (*sími*) og staar i Aflydsforhold dertil, men findes kun her.

¹⁾ Jeg indfører her og i det følgende videre saadanne og lignende Former.

felli — *goða*] *goða* er rimeligvis Gen. Pl. af *goð* 'Gud, Guddom'; *flugstallr* bet. 'en brat Klippeafsats, en stejl Klippe'; jfr. *hengiflug*; 'Klippernes Guder' = Jætterne. *fjgrnet* = 'Livsnæt', Livet, set under Billedet af et knyttet Næt, sammenholdt til et Hele ved *þinull*; *fellir* 'den, der fælder, ødelægger, tilintetgør'; Fældereren af Jætternes Livsnæt (Liv) = Tor.

geðreynir — *Gauts*] 'Hærtordenens Gaut' kan kun være 'Odin' (og ikke Tor); hans 'Sindsprøver' kaldes Loke — ikke paa Grund af Sammenhængen i Verset, men —, fordi han i Urtiden var Odins Ven og Fælle. Jfr. Betegnelserne for Loke i *Haustlǫng*.

grænar brautir] 'grønne, lette, lokkende Veje', jfr. *Fáfnismál*, V. 41.

veggjar vigg] 'Væggens Hest' = Huset. Denne og lign. Kenninger er vistnok opstaaede ved de forskellige Prydelser (Hoveder af Dyr), Husene havde; jfr. Navnet Heorot („Hjorten“) i *Bjov*.

V. 2.

Her møder der allerede endel Vanskeligheder, men Indholdet er klart: «Tor lod sig ikke længe overtale til at rejse»; Verset danner saaledes den mest logiske Fortsættelse af V. 1. Der er her flere Enkeltheder, der maa tages i Betragtning. — Det første Ord lyder *geðstrangrar*, hvilket maatte henføres til *göngu*; *geðstrangr* betyder 'sind-, sjælstærk'; hvorledes kan et saadant Adj. bruges om en Rejse, en March? Sv. Egilsson gengiver det ved «*animo molestus*», men det er kun en Nødhjælp. Adj. passer kun paa en Person. Derfor nærer jeg ingen Tvivl om, at T's *-strangr* (Nom.) er det eneste rigtige; Følgen heraf er, at man maa indsætte *of* foran det følgende Ord, der jo netop er et Verbum. I den følgende Linje maa der læses *þóarr* (K. Gísl., *Wisén*), og *skömmum* (W T), hvilket er det i Prosa sædvanlige; underforstaaet er vel *stundum*. Om *þorns* i L. 4 se ovf. I den sidste Halvdel er der egentlig kun ét Ord, der volder Vanskelighed, nemlig *giarðvenivör* (R.), *-vendi* (T W); begge Former er lige umulige; *venjuðr* kan ikke dannes af *venja*, *vanda*. K. Gísl. antager Nj. II, 139 i Tilslutning til *Lex. poet.*, at *giarð-* skulde staa for *gard*. Jón Þorkelsson har

villet rette Ordet til *garðvognuðr* 'Skansebryder' (Arkiv f. nord. Fil. VI, 3—4), men *vognuðr* er for svagt i denne Forbindelse; det bruges i Skjaldeposien ellers kun i Omskrivninger med Guld for Mænd. Jeg retter *-venjuðr* til *vitjuðr*, der er regelret dannet af *vitja -aða* 'at besøge' og optager Svb. Eg.'s Rettelse *garð*. Saa fremkommer der netop den i Sammenhængen mest passende Kenning paa Tor. Ordfølgen bliver nu:

Geðstrangr Þóarr of lét skömmum Gammleið biðja sik
göngu, — þeir fýstusk at þrýsta þorns niðjum — þás garð-
vitjuðr Iðja, rikri Gandvíkr Skotum, gerðisk endr frá Þriðja til
setrs Ymsa kindar.

Gammleið] 'Gribbens Vej' = Luft, isl. *lopt* (Akk.). Dette er synonymt med *Lopt*, Akk. af *Loptr* (I, 3) = Loke. Den Slags Betegnelser eller Substitutioner er meget sjældne i den ældre Skjalde-digtning.

Þorns niðjar] 'Jætter'; *Þorn* er sikkert et Jættenavn, skønt det kun findes hos Eilífr; det findes i Sættingsætningen *Böglþorn*.

garðvitjuðr Iðja] 'Han, som besøger Ides Gaard', Tor. Ide var tilligemed Gangr Tjasses Broder, se Skáldskaparmál k. 1 (min Udg.).

Gandvíkr Skotar] 'Jætterne'. *Gandvík*, 'Landet omkring det Hvide Hav', bruges her omtr. i samme Betydning som *Jötunheimar* eller endel af disse. Ang. *G. Skotar* jfr. *flóðrifs Danir*, *berg-Saxar* og lign.

Þriðja] er Gen., 'fra Tridjes (Odins) Hjem'.

Ymsa kindar] *Ymsi* maa, ligesom *Þorn*, være et Jættenavn, skønt det ellers ikke findes; saaledes Svb. Eg., der sammenligner Ordet med *bersi* af *berr*, idet han henfører det til *Ymir*; ved Siden af dette havde man maaske ogsaa et *Ymr*. Paa *-si* findes af Jættenavne ellers kun *Þjatsi*.

V. 3.

I dette Vers hedder det, at Tjalfe blev hurtigere i Vendingen med at komme afsted med Tor end Loke, og at han begav sig afsted (eller de, han og Tjalfe); heri indskyder Digteren en af disse almindelige Bemærkninger (L. 5): «Jeg digter

en Sang». — Teksten er i det hele sikker og ligefrem. Der skal læses *farmr* i L. 2 (se foran) og *rognir* (ligeledes), samt *gran-* (ligeledes). I den sidste Sætning staar der i alle Hdskrr. *spendu* Plur., uagtet der i T W staar *tælir* Sing. Enten det ene eller det andet er urigtigt. Jeg formoder, at *spendu* er det rigtige, men saa maa der læses *tælendr*, og dette tror jeg skjules under Reg.'s ganske usædvanlige Forkortelsesmaade. Overgangen fra Sing. (den første Halvdel) til Plur. er ikke paa-faldende; jfr. V. 4, 8, 9. — *man-* bør sikkert opfattes som *man*; jfr. nedenfor. Ordfølgen bliver:

Rögnir sóknar varð fyrri í för með sagna svipti an arma farmr galdrs haptis, görr meinsvárans; — þylk granstrauma Grímnis — gallópnis halla Endils mantælendr (-tælir) spendu (spendi) ilja gaupnum á mó.

Rögnir sóknar] hermed maa Tjalfe menes, som af V. 9 ses at være med Tor, derimod bliver Loke, som af Digteren ikke oftere nævnes, svingagtig tilbage. 'Kampens Odin' = Krigeren kunde Tjalfe her godt nævnes, ligesom han og Tor senere tilsammen benævnes Krigere eller Jættedræbere.

sagna svipti] 'han, som sætter Folk, Skarer i Bevægelse', Anfører, Tor; jfr. *sagna segjendr* i Haustlǫng 2, og *sagna hrærir*, sst. 9.

arma — haptis] udgør en Omskrivning for Loke. 'Galdersangens Guddom' er aabenbart en Betegnelse for Jættekvinden Sigyn, Lokes Hustru, uagtet vi ikke ved, hvad Grunden er til at betegne hende som saadan. Digteren kan dog selv have fundet paa at betragte Sigyn som en Heksekvinde; jfr. Gróa og lign. Væsner. Sigyns 'Favntagsnyder' er Loke.

meinsvárans] af *-sváran* Ntr.; Ordet kan kun være enstyddende med *meinsæri* ('rede til Mened' om Loke er ret passende) og dannet som *óáran*, *óátan*, *ólyfjan* og lign.

granstr. Grímnis] 'Odins Læbestrømme' = Digterdrikken, Digtet'. Verbet retter sig, uskaldisk nok, efter det heles Betydning, ikke efter Ordet *strauma*.

gallópnis — mantælendr] *gallópnir* = Ørn, hvis *hallir* (af *hǫll*) betyder de høje Fjælde; Fjældenes Endill, en 'Jætte'. *Endill* forekommer som Navn paa en Søkonge, og det betyder her vel omtr.

'Konge, Hersker'; i øvrigt forekommer Navnet ogsaa i Jættebenævnelsen *Sám-endill*. 'Fjældkongens, Jættens' *man* 'Kvinde' er Jættekvinden, hvis *tælendr*, 'Besnærere' \circ : Ombringere, er Tor og Tjalf. Jfr. *véla fjgrvi* og lign.

ilja gaupnir] 'Fodsaalernes, eller Føddernes, Hulheder' (*gaupn* egl. 'den hule Haand'); det hele betegner Fødderne. Til *gaupnir* passer *spendu*, naturligvis af *spenna* 'spænde, ompænde'.

V 4.

V. 4—10 handler alle om Tors og Tjalfes Vaden gennem den rivende, ned fra Fjældene styrtende Elv, Snorres Vimur. Det er ikke uden Kraft, men heller ikke uden Gentagelser, at Beskrivelsen heraf og af Elven gives; i Forhold til Digtets øvrige Knaphed er det noget paafaldende, at Digteren har anvendt saa mange Vers paa denne Tors Bedrift. — Hvad Teksten i V. 4 angaar, er der en Del at bemærke. For det første skal der sikkert skrives *Gangs* og dette, som det af Sammenhængen vil fremgaa, opfattes som Egennavn, som Navnet paa Tjasses Broder. Man har før opfattet Ordet som Appell. og forbundet det med *vanir* 'de gangvante', hvilket i og for sig kunde være et passende Adj. her; men saa støder man paa uovervindelige Vanskeligheder i det følgende. Navnlig er det antagne *fríðar* i L. 3 et umuligt Ord. For det første er det metrisk urigtigt, \cup for $\cup x$; dernæst er en Kenning som *gunnvargs fríðar* 'Kampulvens \circ : Jættens (Geirrøds) Fredelliggørere' \circ : de som bringer Jætten til Fred (ved at slaa ham ihjæl) i alle Henseender utilfredsstillende. Der maa søges en anden og naturligere Opfattelse, og den faas ved at forbinde *gunn* i L. 2 med *vanir*, 'de kampvante'; hertil behøves intet Subst. at føjes som Subjekt, idet Adj. som saa ofte ellers kan staa for et Subst.; jfr. *es hardhugaðr, hamar of þekði* (þrymskv.) og lign. L. 3 er vanskeligt. At der maa læses *fríð-* er en given Sag¹⁾. Men *fríðar*

¹⁾ Wiséns *fríðar vargs* 'qui spectabilem faciunt' er kun en fortvivlet Udvej.

passer ikke. Her er der, som jeg formoder, indløbet den — ubetydelige — Fejl, at der er udfaldet et Bogstav. Der skal læses *fríðrar*, et Adj. som, særdeles passende, hører til *himintörgu*. Endnu vanskeligere er det følgende Ord: *vers*. Dette har Sv. Eg. opfattet som Ntr. *vers* 'Vers' (lat. versus), og forbundet det med *dreyra* 'sonitus profluentis sanguinis', idet han antager, at der her er Tale om en Kamp, hvad der aabenbart slet ikke er Tilfældet. Hvad der dog her er Hovedsagen er, at man ikke i det 10. Aarh. kunde bruge et Ord som *vers*; man kendte det ikke engang. *Vers* kan kun være Gen. af *verr* Mask. 'Mand, Ægtemand', eller af *ver* Ntr. 'Hav', men hvordan man end vender og drejer Ordene, faar man, saavidt jeg har kunnet skønne, ingen fornuftig Mening ved Hjælp af noget af disse Ord. Jeg ser ingen anden Udvej end at foretage en Rettelse; jeg formoder, at der har staaet *unz* 'indtil'. Der er en stor grafisk Lighed mellem disse to Ord, der bliver endnu større, naar man forkorter dem: $\bar{u}z$, $\bar{v}s$. At *unz* kunde bruges paa en stærk betonet Plads i Linjen, er utvivlsomt; jfr. V. 9, og Goðr. forn. 1.5, 3.1. Ved at optage denne Rettelse faas en naturlig Sætningsforbindelse. Foruden dette er der endnu at rette *-seyris* til *-seyrir*, Nom., da der kræves et Subjekt til *kom*. Denne Fejl er opstaaet under Indflydelse af den foranstaaende Genetiv, ligesom *farms* i Reg. (3.2) af den følgende. Den sidste Halvdelen er rigtig overleveret. *Kveitir* er den rigtige Skrivemaade, jfr. Verb. *kveita* Fas. II, 131, 'gøre Ende paa noget'. I Reg. hedder det *-grímnir*, i TW *-grísnir*; da begge Ord findes som, eller som Del af, Bukkenavne, kan de i og for sig være lige rigtige; men mulig er *grísnir* at foretrække. Prosaisk Ordfølge:

Ok gunnvanir gingu, unz frumseyrir fríðrar himintörgu vargs fljóða kom til Gangs dreyra, þás þokkveitir Loka, bræði vændr, vildi bragðmildr brjóta bág á brúði sefgrímnis mága.

frumseyrir — fljóða] 'Himmelskjoldets = Solens Fjende' = Jætten i Ulveskikkelse; *vargr* findes brugt om et skadeligt, fjendtligt Uhyre i det hele, men er valgt her ogsaa med Hensyn til

Myten om den Solen forfølgende Jætte i Ulveham. 'Jættens *fljóð*, Kvinder' er Jættekvinderne; deres *frumseyrir* = Tor; *seyrir* hører til et Verb. *seyra*, *seyrða*, 'bringe i Nød og Trængsel'; jfr. det velbekendte *seyra* (særlig i Forbindelsen *sultr ok seyra* 'Sult og Elenighed'). *Frum-* betegner Tor som den første og kraftigste Modstander af Jætter og Jættekvinder.

Gangs dreyra] 'Jættens Blodstrøm' = Sø, Vand, Flod, i Henhold til Myten om Ymers Drab; „af hans Blod dannede de Havet og Vandene (Elvene)“, Snorre.

þólkveitir Loka] 'den, der gør Ende paa Lokes Ulykke, Men', Tor, har sin Grund i Fortællingen om Loke og Geirrød eller Tors Rejses Antecedentia.

vændr] 'beskyldt for', omtr. = 'bekendt for'.

bragðmíldr] 'rig paa og villig til at udføre [kraftige] Handlinger'. Adj. har her en begrundende Betydning.

brúði — mága], *sefgrímnir* (-*grísnir*) er en Omskrivning for en Jætte, 'Sivets Buk', hvis 'Brud' er Jættekvinden. Kenningen slutter sig til saadanne som *bolmr fjálfrs*, *gnípu Lista hreinn* og lign.

V. 5.

M. H. t. Teksten i dette Vers er der meget lidet at bemærke. I 4. og 8. Linje bør der naturligvis læses *-áar* (i to Stavelser); ellers er det kun Ordet *vorru* i L. 1, der behøver nærmere Omtale. Formelt kunde det være Akk. Pl. af Mask. *vørr* 'Aaretag, Kølvand, Sø', men der er ingen Brug for denne Form i Sammenhængen, da Sætningsobjektet er *hlaupáar*. Da der hertil kommer, at der i Torskenningen *vegþverrir* ... *Nønnu*, hvortil Ordet *hjalts* nødvendigvis ogsaa maa henføres, endnu mangler et Led, for at en rigtig Jættekvindeomskrivning kan fremkomme, er der ingen Tvivl om, at vi i *vorru* maa se det manglende Led; da dette Led maa have været Genetiv, maa *vorru*, som af K. Gíslason antaget, være en Fejl for *varra*, Gen. Pl. af det nævnte *vørr*; der findes ingen Sideform *varra*, Huk. I øvrigt bliver Opfattelsen den samme som hos Sv. Eg. Prosaisk Ordfølge:

Ok vegþverrir varra hjalts Nõnnu vann fetrunnar hlaupáar, oltnar af hagli of gaupu ver; mjök leið ór stað æstr stökkvir urðar þrjóts breiðan stikleiðar veg, þars þjóðáar fnæstu eitri.

vegþverrir — *Nõnnu*] *varra hjalt* 'Søens Hjalte' = Sten, Klippe; Sammenligningen med det langstrakte, haarde Sværdhjalte, er ikke saa unaturlig; maaske tænker Digteren dog snarest paa det øverste Hjalte, o: Sværdskaftets kugleformede Ende; jfr. *vasta undirkúla* = Sten (Svb. Eg.). 'Klippens Nanna, Gudinde' er Jættekvinden; 'den, der forringer, ødelægger hendes Hæder o: Liv og Ære', mishandler og dræber hende, er Tor.

vann fetrunnar] = *rann fótum* 'vadede over'.

hlaupó] 'en Elv, der er opsvulmet, hvori der er *hlaup*, Vandflom'.

oltnar af hagli] et meget kort Udtryk for 'væltende frem, fulde eller piskede af Hagl(Storm)'.

gaupu ver] 'Lossens Sø' = Bjærg; jfr. Sn. E. I, 320: [*Jgrð má kalla*] *sjá dýranna*.

stökkvir — *þrjóts*] *urð* betyder en sammenstyrtet Stenhob, hvor der kan være større eller mindre Huler. *þrjótr* 'et barsk, uvenligt Væsen, Person'; det hele en Jætte, hvis *stökkvir* 'den, der jager paa Flugt' er Tor.

stikleið] 'de [nedrammede] Pæles Vej' = Elv (eller Sø). K. Gíslason.

eitri] egl. 'den i Fjældelvene boende bitre, isnende Kulde, Kuldestof'; jfr. *eitrkaldr* og lign.

V. 6.

I det hele og store maa Teksten her siges at være rigtig, men den er ikke bleven rigtig opfattet af Tolkerne. Saaledes kan der kun være Tale om at læse *háf* med *á*, hvilket umulig kan være = *hóf* (Svb. Eg.), da en Form som *sófu* (Wisén) sikkert aldrig har eksisteret, tiltrods for dens formelle Mulighed. Læser man *fyr* i L. 1, er første Led metrisk urigtigt; enten maa der læses *þars*, eller ogsaa er *fyr* at læse *fyrir* Adv., og vi vil se, at dette passer godt. At Hdskr. netop har *fyrir*, betyder ganske vist ikke meget. Vanskeligheden ligger, for den første Halvdels Vedkommende, i, hvorledes Ordenes Sam-

menhæng bør opfattes, samt i Ordet *málhvettan*. Meningen er klar: «De satte deres Stave foran sig i Elven(s Bund) for at støtte sig (mod den rivende Strøm)». Sammen hører Ordene: *þar í mörk fyrir settu skotnaðra*; ligeledes hører sammen: *né hálar hvélvöglur svöfu*; tilbage staar *markar málhvettan byr háf*. Sv. Eg. har henført *byr* til *mörk*, 'Medbørens, Vindens Land' er 'Sø, Vand, Elv'; jeg foretrækker at henføre det til *markar*, dette *byrmarkar* slutter sig fortræffelig til *hvélvöglur*. *Háf* henfører jeg til *mörk* — rimeligvis har der oprindeligt staaet *háfs* —; *háfr* betyder 'en Fiskeruse', hvis 'Mark, Land', er 'Søen, Elven'. For saa vidt er alt i Orden. Men *málhvettan* staar endnu tilbage. Sv. Eg. har henført dette til *háf* = *hóf* (Akk.), hvilket efter det foranstaaende er umuligt; han opfatter desuden *hvettr* som *hvattr*, af *hvetja*, hvilket heller ikke er muligt. Da nu *skotnaðra* er Akk. Pl., er der intet Ord i Halvverset, som *-hvettan* kan henføres til, med andre Ord, Ordet er nødvendigvis galt; det er klart, at det er det følgende Ord *byr*, der formelt kan være Akk. Sing. (Mask.), der har bevirket Forvanskningen; der kan næppe være Tvivl om, at den oprindelige Endelse var *-ar*, saaledes at Ordet dannede et Epitet til *hvélvöglur*; man kunde ganske vist ogsaa tænke paa *-hvetta* til *-naðra*, men Betydningen taler snarest herimod. Og hvad er da *-hvettr* for et Ord? Jeg opfatter dette som Part. perf. til et Vb. *hvetta*, der genfindes i norsk *kvetta* 'støde ned med et enkelt Stød' (Ross), jfr. det Eksempel, Ross netop anfører: Eg kvette Stour'n langt nee i Joor'i. Ordets oprindelige Betydning er vistnok 'at slaa, støde til'; *málhvettr*, om Bundens runde Smaasten, betyder altsaa 'den som er slaaet, stødt [af Stavene], saa at de giver Lyd (*mál*) fra sig' (jfr. det nyisl. *sönglar í grjóti*). Det forekommer mig, at Ordet passer bedre om de her betegnede *vöglur* end *skotnaðra*. Dette sidste betyder naturligvis Spyd, der benyttes som *broddstafir*, 'Stave med Jærnspidse'. Ordfølgen bliver saaledes:

þar settu (settusk?) skotnaðra fyrir í háf(s) mörk (Akk.); né svöfu hálar hvélvöglur byrmarkar málhvettar; hlympél knátti glymjja við mól, en fellihryn fjalla þaut, hreggi höggvin, með Feðju steðja.

settu fyrir] 'de anbragte foran sig'; da dette 'sig' mangler, og Manglen deraf er noget stødende, har der mulig staaet *settusk*.

hlympél] 'den larmende Fil' kalder Digteren, hvad han før har betegnet som *skotnaðr*, ligesom *mól* er identisk med *hvélvöglur*.

fellihryn fjalla] *hryn* Fem. bruger Digteren som Subst. i Betydning 'hvad der brusende falder', Fjældenes *hryn*' er 'den brusende Fjældstrøm'; *felli*- 'fældende', 'rivende omkuld', om den stride, næsten uimodstaaelige Strøm.

hreggi höggvin] passer ulige bedre til *fellihryn* end til *hlympél*; jfr. 5. s., 8. s. s.

Feðju steðja] kan kun være en Kenning for 'Sten' (Svb. Eg., K. Gísl.); *steði* 'Ambolt' o: Jærnkump, jfr. foran *varra hjalt*, og *Feðja* maa være Navnet paa en Flod; jeg antager sikkert, at det er den, hvis Navn ligger i *Ffedhios* (i Sogn) D. N. X, 206 og til Grund for *Fedium* D. N. VII, 115, IX, 793 jfr. Asl. Bolt 109.

V. 7.

Foruden hvad der foran er bemærket om Reg.s þōs o: þorns er der kun et Par Ord, der her giver Anledning til Omtale. *Let* o: *leit* i L. 1 for Reg.s *ser* er rimeligvis det oprindelige. Dernæst maa der for *herðir* læses *herðar*, da der sikkert her foreligger Akk. Pl. af *herðr*; *herðir* beror paa en fejlagtig Opfattelse, idet man deri vilde se Subj. til det foranstaaende Verbum. *maðr* i L. 3 er allerede af Sk. Thorlacius — meget rigtig — rettet til *mar*; Fejlen er opstaaet ved at bægge Ord forkortedes paa samme Maade (^r*m*). *Lét* i L. 5 (W T) er uden Tvivl rigtigere end *lætr* Præs. i Reg. I øvrigt opfatter jeg den prosaiske Ordfølge, navnlig i den sidste Halvdel, en Del anderledes end Svb. Eg.:

Leit [hann] halllands mar falla sik of harðvaxnar herðar; njótr njarðgjarðar gatat in neytri rōð fyr sér — þverrir mōrnar barna lét megin vaxa sér til salþaks, nema þyrri snerriblōð þorns svira.

halllands mar] 'Stenlandets o: Fjældets Hav, Sø', den fra Fjældet kommende Elv, der bruste som Havet og næsten havde et Havs Udstrækning.

sik] usædvanligt for *sér*; jfr. Lunds Ordf.lære § 28.

njarðgjarðar] dette maa, som hidtil opfattet, være det samme som *megingjörð*, Tors Styrkebælte, uagtet *njarð-* ikke rigtig kan forklares; Sv. Eg. minder om *njarðláss*, der ogsaa kun synes at kunne betyde 'en stærk Laas'.

mørnar barna] 'Jættekvindens Børn' = Jætter. Den oprindelige Form var sikkert *marnar*, men *o* er trængt ind i alle Kasus i senere Tider (12. Aarh.).

lét] kan kun betyde 'erklærede' (*vaxa* derfor futurisk), 'truede med' osv.

salþaks] 'Salens o: Jordens Tag' = Himmel. *Salr* betegner her den beboede Jord, ligesom i *Völuspá* 4.

snerriblóð — svíra] 'Torns, Jættens o: Ymers, brusende Hals-Blod', 'det fra Ymers Hals udstømmende Blod', Havet, Bølgen; Kenningen er af selvsamme Art som Egils *Jötuns hals undir* (Sonat.). *Snerri-* er forstærkende og slutter sig til *snarr*, hvis det ikke er Fejl for *sverri-*.

V. 8.

Her er der flere Ting at bemærke, og dette Vers er et saadant, hvor jeg er nødt til at antage de stærkeste Forvanskninger, skønt de, grafisk set, ikke er saa store. Det sidste Ord i L. 1 er *frípar*, hvor Vokalen maa være lang, men Endelsen *-ar* giver ingen Mening, da der intet Subst. forefindes, hvortil Adj. (*fríðar*, og om andet kan der ikke være Tale) kunde høre. Jeg ser ingen anden Udvej end at rette Ordet til *fríðir*, hørende til Subjektet *víkingar*. Et saadant Adj. passer udmærket; det betegner Tors og Tjalfes mandig-smukke Skikkelser, og Fremhævelsen heraf staar godt til Udtrykket *Óðu fast* og anskueliggør Situationen. I L. 4 maa det, som før bemærket, hedde *-runnit* (TW) og ikke *-runnar* (Reg.). Men hvad er Ordets første Del *sverð*? Sv. Eg. forklarer det som *svörð*; som Biform dertil kan det nu ganske vist ikke opfattes; men lige saa vist

synes det at være, at det er en Forvanskning deraf; man bør læse *svarð-*, og saaledes skriver Wisén. Det hele er et særdeles heldigt Udtryk: 'den over Jorden (egl. Grønsværet) strømmende'. — L. 6 lyder: *haudrs ruskygva nauðar*; Sv. Eg. har opfattet Sammenhængen saa: *kykva nauðar áss* (som Vokativ) og opfattet *haudrs runn* som 'Jordens Søn' = Tor. Men Antagelsen af en Vokativ, en Henvendelse til en bestemt Person i et saadant Digt som dette, er for det første en Umulighed. Dernæst er Formen *runn* som Dativ uden Endelse højst mislig for en saa gammel Tid. Efter dette Ord kræver Metrum endelig en kort, betonet Stavelse, medens der følger en lang. Alt dette viser, at en anden Ordning og Opfattelse, eventuelt ogsaa Rettelser, er nødvendige. Subj. i Sætningen er aabenbart *hrönn* 'Bølge', og hertil hører Ordene *blásin hretviðri* (jfr. *hreggi hoggvin* V. 6). Verbet er *þurði*, hvortil *af afti* sandsynligvis hører. Som det af de andre Vers fremgaar, ynder Digteren at kalde Elven 'Fjældets Strøm' og lign. Herved ledes Tanken hen paa, at han i dette Tilfælde ikke har ladet sig nøje med det blotte *hrönn* 'Bølge'. Jeg henfører derfor hertil Ordene *jarðar skafis*; *skafi* betyder en 'langstrakt haard Snedyng', Vinden har dannet, altsaa en Ujævnhed, som slaaende minder om et langstrakt Fjæld: det er denne Lighed, der har bevirket, at Digteren omskriver Fjældet som 'Jordens *skafi*'; jeg skal bemærke, at man i daglig Tale paa Island bruger *skafi* om visse langstrakte Fremtoninger af haandgribelig Art (jfr. Björn Halld.). *Herði* opfatter jeg som Dativ af *herðir* 'den, der gør haard, besværlig', hvortil jeg henfører *nauðar* som Objekts-Genetiv, og jeg antager, at der i de tiloversblevne Ord foreligger en Kønning paa Tor som 'den, der hæder α : forstærker [Jætternes eller Jættekvindernes] Nød, Trængsel'. Vi kommer da tilbage til dette *ruskygva*, der trodser ethvert Forklaringsforsøg, saaledes som det foreligger. Jeg formoder, at Ordet (Ordene) er forvansket af *rúmbyggva*; dette synes vel dristigt, men grafisk er Forskellen saa ringe, som den vel kan være; *rúm* og *run(n)* (for to

Konsonanter skrives utallige Gange én) kunde begge forkortes *rū*; *bygva* og *kygva* skrives næsten ens. Jeg forbinder hermed *áss hauðrs*; 'Aasens (Bjærgryggens) Land' er 'Bjærgget' selv (jeg foretrækker dette for det omvendte *hauðrs áss* 'Landets Aas'). Bjærgets 'Rum' er Fjældhulen, hvis Beboere er Jætterne. Herefter ordner jeg da Ordene saaledes:

Fríðir eiðsvara víkingar Gauta setrs, gunnar snotrir, óðu fast, en svarðrunnit fen flaut; hrönn jarðar skáfls þurði, blásin hretviðri, af affli at herði nauðar áss hauðrs rúmbyggva.

eiðsvara] betegner Tor og Tjalfe som Fostbrødre, hvilket ganske vist ikke kendes fra andre Kilder.

víkingar — setrs] 'Vikinger o: Krigere fra Odins Hjem' o: Valhal. *Gauti* bruges her for det mere almindelige *Gautr*. — Det øvrige er allerede tolket.

V. 9.

Dette Vers er temmelig fejlfrit og gennemsigtigt. Det er egentlig kun Begyndelsen af L. 5, der er forvansket: *að ostali* (W), *oð ostali* (T) giver ingen Mening. Sv. Eg. har i *að o-* set Verb. *áðu*, som han tolker som *háðu* «præsecta adspiratione»; men saa bør der skrives *háðu*, og det gør Wisén. Fra Menings Side er netop dette Verbum krævet. Prosaisk Ordfølge:

Unz þjalfi kom sjalfflopta á skaunar seil með ýta sinni; þat vas afraun himinsjóla; hrekkmimis ekkjur hóðu straum stríðan stáli; stophnísu steypir fór stríðlundr með vøl Gríðar.

sjalfflopta] kan kun betyde 'selv svævende i Luften'; Meningen er tydelig den, at Elven blev Tjalfe for slem; han kunde ikke modstaa dens Kraft; derfor tager han i sin Nød fat i Tors Skjoldrem, saa at Tor nu ogsaa maa bære ham Resten af Vejen; „det var en (forsvarlig) Kraftprøve for Himmekongen“, udbryder Skjalden.

skaunar] af *skaunn* Mask. = Skjold; Sn. E. I, 571.

ýta sinnir] 'Menneskenes Hjælper', Tor; jfr. *vinr verliða*.

himinsjóla] saaledes kaldes Tor vistnok af hans Forhold til Lyn og Torden.

hrekkmimis ekkjur] saaledes betegnes Jætten Geirrøds Døtre, der ifølge Snorre forårsagede Elvens Flom. *Hrekk-mimir* 'den

rænkefulde Mimer, Jætte' (Mimer opfattedes som et Jættevæsen) er en træffende Betegnelse for Geirrød, saaledes som han optræder overfor Loke.

stáli] er identisk med *skotnaðrar* og *hlympél* i V. 6. Egl. det Jærn, som Spydets Spids bestod af.

stophnísu steypir] 'han, som fælder Fjældskræntens (norsk: Stupets) Nise (Delfin)', Jættekvinden. Jætter kaldes 'Hvaler' (f. Eks. *hraunhvalir*); Jættekvinder kunde altsaa kaldes med Navne (paa Hvaler) af Hunkøn.

V. 10.

Til den første Halvdel er der lidet at bemærke. Der skal naturligvis læses *falli* i L. 4. *Palli* er opstaaet ved at angels. *f* er læst som *p*. Desto vanskeligere er den sidste Halvdel, eller rettere sagt L. 5—6, Ordene *ógndjarfan hlaut arfi eidsffjarðar hug] meira*; og dog er det klart, hvad Meningen er: «Tor havde (besad) et Overmaal af Mod». Men hvad er *eidsfjarðar*? og hvorledes kan Tor blot kaldes *arfi*? Wiséns Form for Linjen: *eid- Jarðar -ljúg meida* er en Omdigtning. Forudsat at *meira* er rigtigt, og det gør det et stærkt Indtryk af at være, er det *eids*, der er galt; her maa Stavelsen *eir* søges; jeg læser altsaa saaledes; Gen.-Endelsen *-s* er indkommet under Indflydelse af det følgende *fjarðar*. Dette Ord giver ingen Mening. Jeg tror, der skal læses *fjardan* = *firdan*. Jfr. Hallfrøds: *fjarð lætk óðul Njarðar* og *fjarr*, hvoraf Vb. *fjarra*, *fjarða*, der ellers ikke findes, er dannet; *eirfjarðr* 'berøvet Skaansel, fri for Skaansel', et passende Epitet til Tors Sind, som det netop her og i det følgende viser sig. — Jeg har længe overvejet, om ikke *fjarðar* kunde være forvansket af *Jarðar* (til *arfi*; jfr. Wisén), men jeg har maattet opgive Tanken, da man saa ingen Vegne kommer med det øvrige. Følgen er, at *arfi* maa være galt. Jeg formoder *Atli*, et af Tors Navne, hvorved Meningen bliver den samme og Rimet: *hlaut: At-* ulasteligt. Prosaisk Ordfølge:

Né drópu dolgs akørn firum, vammis stríðkviðjondum, stall við djúpfalli rastar glamma stöðvar; Atli hlaut meira ógndjarfan, eirfjarðan hug; þróttar steinn þórs skalfa við ótta né þjalfa.

dolgs akørn] 'Fjendesindets, den fjendtlige Sjæls Agern' = Hjærter; = *þróttar steinn* 'Kraftens, Modets Sten', almindelige Kenninger for Hjærtet.

vammis — kviðjandi] 'den, der fornægter, er fri for, Lyde'; *stríð-* er forstærkende, 'ubøjelig'.

drópu stall] *drepa stall* er et oftere forekommende Udtryk om 'at blive forfærdet, gribes af Skræk'.

djúpfall — stöðvar] *glamma stöð* = 'Ulvenes Hjem' = Fjæld; jfr. *glamma ferðar tröð* (þorbj. hornkl.); Fjældets *röst* 'Bølge' = 'den brusende Fjældström'; *djúpfall* = 'den dybe Ström', Elven danner.

V. 11.

Vi kommer nu til et meget vanskeligt Vers, et af de vanskeligste. Meningen deri er kort og godt den, at Tor og Tjalfe maatte udstaa Kampe med Jætter, før de kom til Geirrød, og hertil slutter sig det følgende Vers. — I L. 1 findes Ordet *sifuna*, af Sv. Eg. opfattet som «necessitudine junctus», og dette er rigtigt; men naar han hermed forbinder *sverðs*, er han aabenbart paa Vildspor; *sverðs sif* eller *sifjar* er intet som helst. I Linjen mangler der Rim; derfor vilde K. Gíslason læse *siduna* og forbinde dette med *sverðs*, hvilket godt kunde gaa an. Men at rette et Ord i en ulige Linje blot for at faa Rim i Stand, er næppe tilladeligt. Hertil skal blot endnu føjes, at i begge Tilfælde er Ordets første Vokal kort, saa at Linjen faar en meget usædvanlig Form, x^l|^lo|^lo for x^l|^lo|^lo, jfr. Sievers' Metrik § 61, 4 og 38, 3. Jeg tør ikke foreslaa nogen Rettelse af dette Ord. — I L. 2 skrives i alle Hdskr. *-hattar*; dette opfattes i Almindelighed som *-hatar* af *-hati* 'den, der hader'. Dette er vistnok rigtigt, men saa maa der ogsaa skrives *-hatar*. *Sverðs liðhatar* 'Hadere af Sværdets Hjælp, Bistand' er en noget paafaldende Betegnelse af Tor og Tjalfe, som Digteren ellers

forestiller sig bevæbnede med Sværd og Skjolde, men det er muligt, at han vil fremhæve, at Tor her udelukkende brugte Hammeren, som Digteren tænker sig, at Tor ogsaa har haft med. — *barði* i L. 4 kan ikke være rigtigt, det passer ingensteds i Sammenhængen, hverken som Dativ af *barð* (Svb. Eg.s Opfattelse: *gerðu dyn við barði* 'terram sonoro gradu pertransiverunt' er umulig) eller, endnu mindre, som Impf. til *berja*. Jeg retter det til *barða*, Gen. Pl. af *barð*, idet jeg henfører det, i Betydningen 'Fjældafsats, Fjældside', til *Hörða*: 'Fjældets Hörder' = Jætterne. Det i alle Hdskrr. staaende *heiði* i L. 5 beror paa en unøjagtig Skrivemaade f. *heði*, (o: *hæði*), Svb. Eg. Det første Ord i den sidste Linje har Svb. Eg. opfattet som *skál-eik*, en Kvindekenning, og som Vokativ, hvilket maa forkastes, jfr. ovfr. ved Vers 8. Jeg opfatter det som *skál-leik* og forbinder dermed *Hedins reikar*, 'Hedins Hovedhaars Skaal' = Hjælm; denne sammenlignes ret naturlig med en Skaal, der skjuler Hovedet; som bekendt har *ketill* ogsaa været brugt om en Hjælm; deraf Mandsnavne. 'Hjælmens Leg', den Leg, hvor Hjælmen spiller en vigtig Rolle, er Kampen. Obj. for Sætnings-subjektet *hrjóðendr* er *fjöru þjóðar*, hvortil jeg yderligere henfører Genetiven *skyld-Breta*. Stiller man alle de her omtalte Ord sammen, faas en god Sætning med fornuftig Konstruktion og Indhold, men der er to Ord tilbage: *hylríðar* og *skytju*. Disse Ord maa jeg erklære for mig uforstaaelige; jeg indser ikke, hvad de kan betyde, undtagen for saa vidt som de maa være en Betegnelse for Jætten Geirrød. Svb. Eg.s Tolkning af det første som *hul-*, Stammen i *hula* 'Slør', og *ríð* som *hríð* (hvilket sidste dog kunde gaa an), og af det sidste som 'Skudvaaben', der henføres til *skyld-* = *Skuld-* (Valkyrjen) o. s. v. — er alt lige umuligt. Uagtet disse Ord trodser en Forklaring, tror jeg dog, at den givne Fortolkning af det øvrige i alt væsenligt er rigtig. Prosaisk Ordfølge:

Ok síðan gerðu sífuna sverðs liðhatar hlifar harðgleipnis

borðs dyn við barða Hǫrða, ádr hrjóðendr skyld-Breta fjǫru þjóðar hæði Heðins reikar skálleik við «hylríðar skytju».

sifuna] hvis dette Ord er rigtigt, synes det ganske at svare til *eiðsvara* i V. 8 m. H. t. den intime Forbindelse mellem Tor og Tjalfe.

hlífar — dyn] *hlíf* = 'Skjold'; dets *harðgleipnir* 'haarde, stive (af Metalbeslag stive) Gleipnir o: Baand' opfatter jeg som en Omskrivning for *skjaldarfeill*, det Baand, der gik over Skulderen og hvori Skjoldet, for lettere at kunne bæres, hang; Skjoldbaandets *borð* 'Bræt' er igen 'Skjold', og dettes 'Døn' er Kampen.

barða Hǫrða] se ovfr.

hrjóðendr — þjóðar] *fjǫru þjóð* 'Strandens, d. v. s. den klippefulde Strands, Strandklippens Befolkning' er Jætterne; dette vilde være en tilstrækkelig Kenning, men Eilífr ynder lange og fyldige Omskrivninger, og han følger til [Jætternes] 'nærbeslægtede Britter', der igen kun er Jætterne; saadanne Kenninger findes ogsaa ellers, f. Eks. er *Sigtíva* (Gudernes) *synir* ikke andet end Guderne i det hele.

Heðins — skálleik] se ovfr.

hylríðar skytju] maa være en Kenning for Geirrød.

V. 12.

Dette Vers er i det hele og store tilfredsstillende overleveret. Om *í vǫ* i L. 4 for den tidligere Læsemaade *Ívu* se ovfr. I L. 5 findes et Ord *funristis*, som jeg forgæves har søgt at tyde. Sv. Eg. opfatter det som «ignem contorquens h. l. Thor fulminator». Jeg tør ikke antage denne Tolkning, da Ordet i saa Fald ikke kan finde nogen rigtig Plads i Sammenhængen. Men Fortolkningen af Halvverset maa anses nogenlunde sikker, uagtet dette ene Ord unddrager sig vor Forstaaelse. Sikkert beror det paa en stærk Forvanskning, og dog er dets første Bogstav og *st* sikret. Endelig er der et Ord i 1. L., der sikkert ikke er rigtigt, nemlig *með*. Den *kneyfir*, der her er Tale om, er nødvendigvis Tor; og *dreif* kan i Følge hele Sammenhængen kun betyde 'flygtede'; men de paagældende flygtede for og ikke med Tor. Der bør læses *fyr*. Prosaisk Ordfølge:

Dolgferð kolgu-Svíþjóðar dreif fyr kneysi nesja dróttar; flesdrótt sótti á flóttu í vó; þás Jólnis ættir stóðu fasta, knóttu flóðrifs útvés Danir lúta fyrir — «funristis».

Dolgferð] 'Fjendeskare', fjendtlig Befolkning.

kolgu-Svíþjóð] 'Kuldens Sverrig' o: *Svíþjóð en kalda*, her brugtu identisk med Jætternes Hjem; jfr. Gandvík V. 1.

nesja dróttar] 'Næssenes Skare', Jætterne; *nes* bruges her ensbetydende med *fles* og *fjara*, o: de klippe- og stenfulde Næs.

flesdrótt] *fles* betyder egl. 'et Skær i Søen, nærved Land'.

Jólnis ættir] er Tor som Odins Søn; Plur. om en enkelt Person findes ofte.

flóðrifs — Danir] 'Flodens Ribben' = Sten, Klippe; dens *útvé* 'langt ude liggende Land, Hjem' er atter identisk med *fjara* eller *nes* (jfr. forán), saa at det hele bliver identisk med *fjörgru þjóð*.

funristis] kan man tænke paa *fjörlestir* af *fjörlestr* 'berøvet Livet?', eller lignende.

V. 13.

Med dette Vers begynder Beskrivelsen af den specielle Strid mellem Tor og Geirrød og dennes Døtre. Tor og Tjalfe kommer til Jættens Hjem. Verset er endel forvansket, og de tidligere Tolkninger af de enkelte Ord er ganske utilfredsstillende. Det første Ord *þeirs* giver ingen Mening; Sk. Thorlacius retter det rigtig til *þars*. Forvanskningen er let at forstaa. Rytme og Rimbogstaver viser, at der efter dette Ord skal læses *i þróttar*, i to Ord, og ikke *þróttar*. Det sidste Ord i Linjen lyder *hersa* (*bersa* i W er en Forvanskning); hverken som Akk. ell. Gen. passer dette, men som Subj. i Sætningen er det uundværligt; der bør sikkert læses *hersar*, hvorved Tor og Tjalfe menes som de Høvdinger og Krigere de var; se nærmere herom Lex. poet. Dernæst kan Gen. *-ranns* i L. 2 ikke passe, derimod savnes Akk. af et Ord som dette; jeg retter det til *-rann*; Gen. er opstaaet efter Gen. *hersa*. I L. 3 bør der med W læses *hellis* og i L. 4 *hring-:ging-* (Wisén). I L. 5 er *listi* af Svb. Eg. blevet opfattet som en Biform til *laust*, af *ljósta*. At dette er

umuligt, siger sig selv; den Slags svagé Biformer findes kun til Verber som *líða*, *svíða*. Wisén har derfor rettet Ordet til *laust of*; om det hele jfr. K. Gíslason Njála II, 303. Jeg formoder, at vi i dette Ord maa se det norske Landskabsnavn *Listi*, som Digteren bruger i V. 19 i en Kenning. Men Endelsen er da urigtig; det maa hedde *Lista*; jeg forbinder nu *gnípu Lista hreini*, hvilket sidste Ord atter maa rettes til *hreina*; Dativen er opstaaet, fordi man urigtig troede, at Ordet hørte sammen med de foranstaaende Ord; *hreina* er nødvendigt som Gen., Led af Kenningen for Tor, styret af *hløðr*. Da jeg antager, at *færðr í fasta* hører sammen og at disse Ord er rigtig tolkede af Syb. Eg. «in arctum coactus», maa der indsættes et *vas* efter *Lista*. At dette er udfaldet, er forstaaeligt. Endelig bestaar L. 8 kun af 5 Stavelser; dette i Forbindelse med, at der ikke gives noget Jættenavn *Rer* (Gen. *Res*), lader formode, at *res* beror paa Forvanskning; Ordets Form bør være ζx ; jeg kan intet Ord finde, der passer, undtagen det velbekendte *risi*; men dette fyldestgør alle Krav; jeg skriver altsaa *risa* og ordner det hele saaledes:

Þars hersar, bornir þróttar hugum, gingu framm í Þorn-rann, varð hlymr hellis hringbalkar Kumra; gnípu Lista hreina hløðr *vas* færðr í greypan fasta á høtt risa kvánar; þar *vas* grön friðsein.

Som man ser, er de foretagne Rettelser ikke saa store, som de ved første Øjekast kunde synes.

bornir] jfr. Udtryk som *viti borinn* og lign.

Þorn-rann] 'Jætternes Hus' o: Klippehulen, Geirrøds Hjem.

hellis — Kumra] *balkr* betyder en Væg eller en sammenhængende Masse; *hringbalkr hellis* betyder, efter min Opfattelse, den sammenhængende Klippe- eller Fjældmasse, som Bjerghulen er omgivet af, hvori den findes. 'Fjældets *Kumrar*' (egl. Cumberlands Indbyggere; jfr. Gandvíkr Skotar og lign.), Jætterne. Naar det her hedder, at der blandt dem opstod *hlymr*, saa betyder dette, at de, ved Synet af den indtrædende Tor farer op og stimler sammen, saa

at der opstod Genlyd i Hulen, Larm og Støj; jfr. Brugen af *hlymr* i Skírn. 14.

gnípu — hlöðr] er ovfr. forklaret; *hreinn* 'Rensdyr' bruges her i en Jættekenning, jfr. *kalfa* i V. 19.

fasti] maa, som sagt, betyde Knibe, egl. 'Fasthed, Urokkelig-hed', 'Stilling, hvor man ikke kan bevæge sig'. Digteren sigter her aabenbart til Tors Sidden paa Stolen, der løftedes op til Taget af Geirrøds Døtre. Hvad der er foregaaet mellem Tors Indtræden og denne Situation, springer Digteren over.

fríðsein] 'Fredsforsinkelse', Fredsbrud.

V. 14.

Dette Vers danner en ligefrem Fortsættelse af det foran-
staaende og er i det hele ret godt overleveret, men de enkelte
Ord maa stilles anderledes sammen, end man tidligere har
gjort. Naar man i den sidste Linje holder sig til W: *hund ...*
sprundi, er der kun ét Ord, der vistnok er forvansket, nemlig
solar i L. 4. Dette kan ikke passe paa nogen Maade, skønt
brásól ellers er en rigtig Kenning for 'Øje'; jeg antager, at den
oprindelige Tekst er *salar*, men Forvanskningen er ogsaa her
let at forstaa. Opfattelsen vil formentlig belyse og retfærdig-
gøre denne Rettelse. Den prosaiske Ordfølge bliver:

Ok þrungu brátungls loga himni við tróði hallvallar salar;
þær tróðusk hóm fylvingum; hreggs váfreiða húfstjóri braut
hvóru tveggja hellis sprundi hundforan kjøl hlátr-Élliða.

þrungu] Subj. er Tor og Tjalfe; 'de stak' α : tvungne dertil af
Jættekvinderne.

brá — himni] *brátungl* er 'Øjet', 'Øjets Lue' er Øjnenes Straaler;
jfr. hermed Egils Arb. kv. 5: *vasa tunglskin|tryggt at líta ... Eireks*
bráa; 'Øjenflammerens Himmel' er Hovedet eller den øverste Del deraf.

hallvallar salar] 'Stenmarkens α : Fjældets Sal' er Klippehulen,
hvis *tróð* er dens Stentag.

fylvingum] *fylvingr* findes anført blandt Sværdnavne og maa
her betyde 'Sværd'. Meningen er: Da Tor og Tjalfe pludselig løf-
tedes paa Stolen (jfr. Snorre) helt op til Hulens Tag, stak de deres
Sværd ned under Stolen og ramte da Jættekvinderne, der saaledes

„traadtes under af Sværdene“, jfr. Eyvindr Hásk. mál, V. 6. *hár* o: lang, om Sværd jfr. K. Gíslason, Njála II, 542—44.

hreggs—húfstjóri] er en Betegnelse for Tor, der ikke er ganske klar; i alle Tilfælde maa *hreggs—húf-* være en Omskrivning for Tors Kærre. *váfreiða* (af *váfreið* 'den svingende Lynild') *hregg* = 'Tordenstorm, -Vejr', hvis *húfr* (egl. pars pro toto; her 'Skib') er Kærren.

kjöl hlátr-Élliða] 'Latterens Skib' er 'Brystet', men Brystets 'Køl' er 'Ryggen'.

V. 15.

V. 15—17 handler om Kampen mellem Tor og Geirrød, samt dennes Drab. V. 15 er for det meste fejlfrit og gennemsigtigt, men dog ikke uden Vanskeligheder. For *kon* er der uden Tvivl at læse *konr* med bevaret Nominativmærke. Der skal med T læses *sega* (se ovfr.), samt *tangar*, Gen. for Hdskrss *tongu*; en Afskriver, der ikke forstod Sammenhængen, har i dette Ord set den Dativ, der hørte til *laust* ('det, hvormed Tor slog'). *Óðnis* er en fælles Fejl for *Óðins* paa Grund af det andet Rimords Konsonanter *sodn-*, men *Óð-* og *sod-* er et tilstrækkeligt Rim. Størst Vanskelighed volder *mugðu* i L. 3. Dette har Sv. Eg. opfattet som en «forma obsoleta pro máttu», og han peger paa Inf. *megja*, men saa skulde det jo hedde *mögðu* (Wisén). Snarest er *mugðu* at opfatte som *mýgðu* af Vb. *mýgja*; et saadant kendes fra Islandsk i Betydning 'at undertrykke', og et andet fra Norsk: 'at ophobe, samle', aabenbart dannet af *múgr*. Men af disse Betydninger synes navnlig den sidste ikke ret at passe. Sætningen *né mýgðu menn* ... *ólteiti* kunde i og for sig give en god Mening: «Jætterne undertrykte ikke, o: fortsatte alligevel, deres Ølgælde, glade Drikkelag», idet de altsaa betragter den tilstundende Kamp mellem Tor og Geirrød som en glad Leg. Skönt der er endel, der lader sig indvende imod en saadan Tanke, er den dog den eneste, der, saavidt jeg ser, nogenlunde utvungent kan forenes med den givne Tekst. Til *menn* maa Ordene *fjarðeplis mærar*

legs henføres. 'Stenens (Fjordæblets) Land' er jo Fjældet; *leg* opfatter jeg som 'Leje', = *látr*, saa at Fjældets *leg* bliver den af Jætter beboede Klippehule («hvordeligger, har deres Hjem»).
 Prosaisk Ordfølge:

Jarðar konr nam kenna fátíða fræði; né mýgðu menn
 fjarðeplis mærar legs þleiti; almtaugar ægir, áttuðr Suðra,
 laust afli soðnum tangar sega í gin angrþjóf Óðins.

kenna] 'lære, undervise i', har vistnok Hensyn til, hvad der i det foregaaende er fortalt om Jættekvindernes Drab; det foregik paa en meget usædvanlig Maade.

almtaugar ægir] 'Buestrængens Forskrækker, Knuger' kaldes Geirrød her paa en højst paafaldende Maade; thi det er dog vel ikke Digterens Mening(?), at Geirrød skulde have skudt den glødende Jærnbolt af en Bue.

áttuðr Suðra] er en Apposition til det foranstaaende. Digteren betragter Jætter og Dværgesom beslægtede, vistnok paa Grund af Myten om, at Dværgene havde „tekitt kviknun í holdi Ymis“ (Snorre).

laust . . . í gin] behøver kun at betyde 'skød . . . mod (Tors) Gab, Mund' med den Hensigt at ramme dér.

angrþjóf Óðins] 'den, der fjærner Odins Sorg' er Tor.

V. 16.

Mellem dette og foranstaaende Vers har vistnok det staaet, hvoraf vi har en Halvdel i Sn. E. I, 256—58:

Þrøngvir gein við þungum
 þangs rauðbita tangar
 kveldrunninna kvinna
 kunnleggs alinmunn,

og hertil refererer sig det *Svát*, Verset begynder med. Dette er i det hele vel bevaret, naar man ser bort fra Reg.s Skrivefejl (se foran) og læser *ós* i L. 6 samt retter *eisu*, *esio* til *eisa* Nom., da dette Ord nødvendigvis er Sætningens Subjekt. I øvrigt er det kun Ordet *ós*, der trænger til Omtale her. Dette kan ikke være *óss* Mask. Jeg konstaterer her et i Oldsproget ellers ikke

forekommende Adj. *óss*, der findes i norsk: «os (oo), adj. 1) brusende, sprudlende; især om Jærn, som sprutter eller gnistrer meget under Hammeren. «Dette Jærn'e æ so ost» (Aasen)». Jeg behøver ikke at paavise nærmere, hvor fortrinlig et saadant Adj. passer her om den hvidglødende Jærnbolt. Ordet er beslægtet med 'at ose' osv. Prosaisk Ordfølge:

Svát hraðskyndir Gunnar, langvinr þrøngvar, svalg hrapmunnnum handa lyptisylg síu á lopti, þás ós eisa orþrasis Hrímnis drósar fló þjóst af greipar brjósti til þrámóðnis þrúðar.

hraðskyndir gunnar] 'Kampens raske Fremskynder' = Tor; hertil føjes som Appos.:

langvinr þrøngvar] 'Freyjas ældgamle (gode) Ven'. At denne Betegnelse skulde her have nogen motiverende Betydning, kan ikke ses.

hrapmunnnum handa] 'Hændernes Munde' er = *greip(-ar)*, d. v. s. Afstanden mellem Tommelfingeren og de andre Fingre. *hrap-* er forstærkende og betegner Tors Hurtighed og Behændighed.

lyptisylg síu] 'Jærnboltens løftede, o: udskudte, Drik', er Jærnbolten selv, saaledes kaldt, fordi Digteren anvender Lignelsen *munnar* og bruger Udtrykket *svalg*. Egl. betyder Udtrykket: „den løftede, tilbudte, Drik, der [i dette Tilfælde] bestod af *síu*“.

eisa] er synonymt med *sía*.

orþrasis — drósar] 'Jætten'; *Hrímnis drós* = 'Jættekvinde'; 'den, der hæftig savner, begærer denne' Jætte, her Geirrød.

þjóst] Dativ; 'af, i Vrede'.

greipar brjóst] 'Haandens Bryst' er væsenlig det samme som *greip*, modsat *handarbak*.

þrámóðnis þrúðar] *þrúðr* er Tors Datter; *móðnir* er dannet af *móðr* 'Sind, Sjæl'; *þrámóðnir* 'den, der i sin Sjæl længes efter', omtr. 'kærlig Fader'.

V. 17.

Ogsaa dette Vers er rigtig overleveret — naar bortses fra de, tildels ubetydelige, Fejl, som Reg. lider af (se ovf.), og naar man i sidste Linje læser *mest . . . nestu*. Prosaisk Ordfølge:

Holl þrasis bifðisk, þás of kom breiðu hofði heiðreks und fornan veggjar fótlegg fletbjarnar; ítr gulli Ullar laust mest meina nestu niðr í miðjan bígyrðil taugar vegjótrs þrjóti.

þrasis] dette Ord kan kun opfattes som et Jættenavn, uagtet det ellers ikke forekommer. Det kunde være et Dværgenavn (jfr. *Dolgþrasir* i *Vspá*); 'Dværgens Hal' er ogsaa 'Sten, Klippe'.

kom] enten upersonligt eller Tor tænkt som Subj.

heiðreks] 'Hede-kongens', Fjældkongens, Jættens.

veggjar — *fletbjarnar*] *fletbjörn* 'Lejets, Bækens, Björn' = Hus, Bolig (jfr. ovf.); 'Hus-væggens Læg, Ben' er 'den Søjle', som støtter den Del af Taget, der er nærmest Væggen; det er Prosaens *járn-súla*, bag hvilken Geirrød vilde søge Frelse.

gulli Ullar] 'Ulls Stefader' = Tor; *gulli* findes ellers kun som Tilnavn og i Stedsnavne (se Fritzner); af dette Sted ses Betydningen klart.

meina nesta] er aabenbart en Betegnelse for det Vaaben eller Redskab, som Tor i Øjeblikket anvender, hvilket efter Snorre var Jærnbolten selv; det er troligt, at Digteren har haft samme Opfattelse, saa meget mere som den nævnte Betegnelse netop passer godt for den spidse glødende Jærnstang. *Nesta*, der kun forekommer her, er af samme Stamme som *nist*, *nisti*, der synes — i hvert Fald ogsaa — at have betydet 'Naalen i et Spænde'. Jfr. norsk *Neste* 'et Spænde'. *Meina nesta* altsaa 'den skadelige, naallignende Jærnbolt'.

biggröðil] er uden Tvivl det samme som *gyrðill* 'Bælte, her: Bæltsted'; i Tysk findes *bigürtel* (K. Gísl.).

taugar — *þrjóti*] saaledes sammenfatter jeg Ordene og omstiller dem; det er bekendt, at Skjaldene undertiden gaar temmelig vidt i Omstillingen af en Kennings enkelte Led. *Taug* er synonymt med *dorg* 'en Fiskesnøre'; dens *vegr* 'Vej', Søen (jfr. *dorgar land* Sn. E. I, 324); Søens *jótr* 'Tand' (egl. Kindtand) er Stenen, Klippen (jfr. *fentönn* hos Kormákr), Stenens *þrjótr* = *urðar þrjótr* i V. 5.

V. 18.

I dette Vers skildres den paafølgende almindelige Nedsabling af Jætterne, hvor ogsaa Tjalfes Tapperhed ifølge min Opfattelse betones. Hvad Teksten angaar, er den i det hele rigtig overleveret, skønt der findes enkelte Ord — som i øvrigt oftere —, der er vanskelige. Det er ovfr. antaget, at *-brauti* i TW i L. 4 er rigtigere end *brauti* i Reg., hvor *r* vistnok kun er en Ditto-grafi af *r* i *arin-*; *brauti* = *brjótr* er et umuligt Ord. Som

saa ofte ellers, er jeg nødt til at ordne de enkelte Ord anderledes end Sv. Eg. Prosaisk Ordfølge bliver her:

Fór gǫrva gramr Glaums niðjum með dreyrgum hamri; arin-Synjar-salvaniðbauti of hlaut sigr; fall brautar liðs komat tvíviðar tollur, karms tývi, sás of beitti bekk-rekka jǫtuns harmi.

Fór] Subj. er Tor (han).

gramr] Adj. 'gram, vred, ophidset'.

Glaumr] er Navn paa en Jætte, uagtet det ellers ikke forekommer.

arin—bauti] 'Arnestenens o: Stenens Syn (Gudinde)' = Jættekvinde; *salvaniðr* 'den, der er vant til at besøge en Sal, Hus'; 'Jættekvindens Hus-besøger' = Jætten; der tænkes paa *manþing* 'Elskovsmøder'. *-bauti* 'den, der slaar, slaar ihjæl'; Vb. *bauta*; 'Jættens Banemand' = Tor.

fall—liðs] *brautar-lið* opfatter jeg som identisk med *brautar-gengi* 'Bistand, Hjælp', egl. af en Ledsager, saaledes netop her; *fall* 'Fald; det, at noget bliver til ingen Ting'; jfr. *drengskapar-fall*. Det hele: „Mangel paa (kraftig) Bistand“, *-komat* 'kom ikke', viste sig ikke (for Tor); d. v. s. „Det viste sig, at Tor (i Tjalfe) havde en dygtig Ledsager.“

tvíviðar tollur] *tvíviðr* 'Bue' („Dobbeltved, af to Stykker sammensat“); *tollurr* findes ellers ikke, men synes at betyde 'Stok, Stang' eller lign. og være i en Kenning ensbetydende med *viðr* o. s. v. Jfr. ty. *zoll*, mht. *zol* 'cylinderformet Stok'. Tor kaldes her, usædvanligt nok, 'Buens Træ', jfr. 15.4 om Geirrød. Appos. hertil er

karms tývi] 'Vognens Ty, Gud'; vistnok bør der skrives *tívi*, Dativ til *Týr*.

bekk-rekka] er = *bekkjunauta*; 'Mændene paa Jættens (Geirrøds) Bænk' er hans nærmeste Venner og Husfæller.

V. 19.

Her omtales det almindelige Jættedrab og Tors Uimodstaaelighed i det hele. Men Teksten er ikke ganske sikker, og der er andre Vanskeligheder.

Det første Ord er *helblótinn*; forudsat at Endelsen er rigtig — og det er vel næppe tvivlsomt —, er et saadant Adj., 'dyrket af eller i Hel' om Tor en Umulighed. Digteren har

sagt: *her-*, d. v. s. 'dyrket af Hæren o: Menneskeheden', et Adj., der er det mest passende, der overhovedet i al Almindelighed kunde bruges om Tor. Saaledes Wisén. Naar det i Reg. hedder *af alfi* i L. 3, medens W har *at alfi* og T *af afli*, synes Sammenhængen at kræve Ts Læsemaade, da *alfi*, Dativ af *alfr*, ikke giver nogen antagelig Mening. At *-rygir* i TW er rigtigere end *-rugar* (Reg.) følger saa at sige af sig selv; Ordet er Subj. i Sætningen, og der kræves en Jættebetegnelse. Ligeledes viser Sammenhængen, at af *eldar*, *elda*, *aldar* i L. 8 er det sidste det eneste, der passer. Der er endnu et Ord, nemlig *bliku* i L. 4, hvis Betydning er ganske uvis. Den prosaiske Ordfølge bliver:

Herblótinn hneitir alfheims «bliku» undirfjalfrs kalfa vá hóg-brotningi skógar af afli; né móttu val-látr-Lista-Rygir of bella aldr-minkanda aldar steins Ellu liðföstum.

hneitir — kalfa] alfheimr er et af disse med Flid valgte alluderende Udtryk. Det kan umulig være det samme som det bekendte mytiske Alfheimr; Freys Besiddelse. Nøglen til Forstaaelsen af Ordet giver os det *alv-*, der findes i norske Stedsnavne og hvorm Rygh giver følgende Oplysning (Norske Gaardn. I, S. 41): „*alfr* ... maa efter dets Anvendelse i meget gamle Stedsnavne antages en Gang at have været brugt ogsaa i Norsk, som endnu i Svensk¹⁾, i samme Betydning som *aurr*, Grus, Grusgrund under det øverste Jordlag. Oftere i Sms. med *heimr*“. *Alfheimr* bliver saaledes ligefrem en Omskrivning for 'Fjæld' — 'Grusets, Sandets, Stenens Hjemsted, Land'. *Undirfjalfr* betyder 'et underliggende Skjul' o: en 'Fjældhule'; jfr. *fjalfr* i Haustløg 18. Jeg antager, at dette Ord staar i etymologisk Forbindelse med *fela*, got. *filhan*. 'Klippehulernes Kalve' Jætterne, hvis *hneitir* 'Undertrykker, Beskæmmer' er Tor.

bliku] kan være Gen. af Subst. *blika* 'let Skysamling' eller Præt. Ind. 3. Pers. Pl. af *blíkja*, men jeg kan ikke se, hvorledes noget af dette kan passe; formelt er Ordet rigtigt nok, idet det skal have den metriske Form $\cup x$. Hører Ordet til *alfheims*, saa at *alfblika* er 'den lyse Stengrund'?; *blika* jfr. *bleikr*.

¹⁾ Jfr. *Alf* i Svenska Akademiens Ordbok, særlig betydn. 2. og *Al* i Fejlbjergs Ordbog.

hógbrotningr skógar] 'det i Skoven (af et Træ) brækkede, let haandterlige [*hóg-*] Stykke, Gren' er tydeligvis en Betegnelse for den Stav, som Grid laante Tor, Gríðarvölr i V. 9.

val—Rygir] her er en Omstilling af de enkelte Led atter nødvendig. *Val-* er Stammen i *valr* 'en Falk', hvis *látr* 'Liggsted, Hjem' er Klipper; 'Klippernes *Listi*' = Fjældet, hvis *Rygir* er Jætterne.

aldrminkanda—Ellu] 'Stenens Ella (Konge)' er Jættefyrsten, mulig tænkes her paa Geirrød. Jættehøvdningens *öld* er Jætterne i det hele, 'han, som formindsker, forkorter deres Alder' Tor.

liðfostum] herved fremhæves atter den dygtige Bistand, Tjalfe ydede Tor.

Ifølge det foranstaaende kommer altsaa Digtet til at se saaledes ud, idet jeg sætter de mig uforstaaelige Ord mellem Anførselstegn.

1.

Flugstalla réð felli
fjörnets goða at hvetja
(drjúgr vas Loptr at ljúga)
lögseims faðir heiman;
geðreynir kvað grœnar
Gauts herþrumu brautir
vilgi tryggr til veggjar
viggs Geirrøðar liggja.

2.

Geðstrangr of lét göngu
Gammleið þóarr skömmum
(fýstusk þeir at þrýsta
þorns niðjum) sik biðja,
þás garðviljuðr gerðisk,
Gandvíkr Skotum rikri,
endr til Ymsa kindar
lðja setrs frá þriðja.

3.

Gørr, varð í fyrri
 farmr, meinsvárans, arma
 sóknar hapti með svipti
 sagna galdrs an Røgnir;
 þylk granstrauma Grímnis;
 gall- mantælendr halla
 -ópnis ilja gaupnum
 Endils á mó spendu.

4.

Ok, Gangs, vanir gingu
 gunn, vargs himintørgu
 fríðrar unz til fljóða
 frumseyrir kom dreyra,
 þás þølkveitir þrjóta
 bragðmildr Loka vildi
 bræði vændr á brúði
 bág sefgrímnis mága.

5.

Ok vegþverrir varra
 vann fetrunnar Nønnu
 hjalts, af hagli oltnar,
 hlaupáar, of ver gaupu;
 mjök leið ór stað stökkvir
 stikleidar veg breiðan
 urðar þrjóts, þars eitri,
 æstr, þjóðáar fæstu.

6.

Þar í mörk fyrir (-markar
 málhvettar byr-) settu
 (né hvélvöplur hálar)
 háfs skotnaðra (svófu);
 knátti, hreggi hoggvin,
 hlympél við mól glymja,
 en fellihryn fjalla
 Feðju þaut með stöðja.

7.

Harðvaxnar leit herðar
 halllands of sik falla
 (gatat) mar njótr (in neytri)
 njarð- (rjóð fyr sér) -gjarðar;
 þverrir lét, nema þyrri
 þorns, barna sér Marnar,
 snerríblóð, til, svíra,
 salþaks megin vaxa.

8.

Óðu fast (en) fríðir
 (flaut) eiðsvara Gauta
 setrs víkingar snotrir
 (svarðrunnit fen) gunnar;
 þurði hrönn at herði
 hauðrs rúmbyggva nauðar
 jarðar skafis af afli
 áss hretviðri blásin.

9.

Unz með ýta sinni
 (aftraun vas þat) skaunar
 á seil (himinsjóla)
 sjalfflopta kom þjalfi;
 hǫðu stáli stríðan
 straum hrekkmimis ekkjur;
 stophnísu fór steypir
 stríðlundr með vǫl Gríðar.

10.

Né djúp- akørn drópu
 dolgs, vamms, firum, glamma
 stríðkviðjǫndum, stöðvar
 stall við rastar -falli;
 ógndjarfan hlaut Atli
 eirfjarðan hug meira
 Skalfa þórs né þjalfa
 þróttar steinn við ótta.

11.

Ok sífuna síðan
 sverðs liðhatar gerðu
 hlífar borðs við Hørða
 harðgleipnis dyn barða,
 áðr «hylriðar» hæði
 hrjóðendr fjöru þjóðar
 við skyld-Breta «skytju»
 skáalleik Heðins reikar.

12.

Dreif fyr dróttar kneysi
 dolg Svíþjóðar kolgu
 (sótti) ferð (á flótta
 flesdrótt í vǫ) nesja,
 þás «funristis» fasta,
 flóðrifs Danir, stóðu,
 knǫttu, Jólnis ættir,
 útvés fyrir lúta.

13.

þars í þróttar hersar
 þornrann hugum bórnilr,
 hlymr varð hellis Kumra
 hringbalkar, framm gingu;
 Lista vas færðr í fasta
 (friðsein vas þar) hreina
 gnípu hlǫðr á greypan
 (grǫn) hǫtt-risa kvánar.

14.

Ok, hóm, loga himni
 hall-, fylvingum, -vallar,
 trǫðusk þær, við tróði
 -tungls brá- salar þrungu;
 húfstjóri braut hvǫru
 hreggs váfreiða tveggja
 hlátr-Élliða hellis
 hundfornan kjǫl sprundi.

15.

Fátíða nam fræði,
 fjarðeplis, konr Jarðar,
 mærar legs né mýgðu
 menn ǫlteiti, kenna;
 almaugar laust ægir
 angrþjóf sega tangar
 Óðins affli soðnum
 áttuðr í gin Suðra.

16.

Svát hraðskyndir handa
 hrapmunnum svalg gunnar
 lyptisylg á lopti
 langvínur síu þrøngvar,
 þás ǫrþrasis eisa
 ós Hrimnis fló drósar
 til þrámóðnis þrúðar
 þjóst af greipar þrjósti.

17.

Bifðisk hǫll þás hǫfði
 heiðreks of kom breiðu
 und fletbjarnar fornar
 fótlegg þrasis veggjar;
 ítr gulli laust Ullar
 jótrs vegtaugar þrjóti
 meina niðr í miðjan
 mest bígyrðil nestu.

18.

Glaums niðjum fór gǫrva
 gramr með dreyrgum hamri;
 of salvanið Synjar
 sigr hlaut arinbauti;
 komat tvíviðar tívi
 tollur karms, sás harmi,
 brautar liðs, of beitti
 bekk-, fall, jótuns -rekka.

19.

Herblótinn vá hneitir
 hógbrotningi skógar
 undirfjalfrs af affi
 alfheims «bliku» kalfa;
 né liðfóstum Lista
 látr val-Rygir mǫttu
 aldrminkanda aldar
 Ellu steins of bella.

Parafraseret Oversættelse ¹⁾.

Midgaardsormens Fader æggede Jætternes Banemand til at rejse hjemmefra. Loke var dygtig til at lyve, (thi) Odins lidet paalidelige Ven (Loke) erklærede, at der kun var grønne Vange til Geirrøds Hjem. (2). Den uforfærdede Tor lod ikke Loke længe bede sig om at drage paa Vandring. De havde Lyst til at knuge Jætteslægten — da Jættebesøgeren (Tor), kraftigere end Gandviks Beboere, gjorde sig rede til at rejse fra Odins Hjem til Jætternes Boliger. (3). Tjalfe blev hurtigere til at gøre sig i Stand til Rejsen med Mændenes Anfører end den troldkyndige Sigyns menederske Ægtemand; — saaledes lyder min Sang —; de to Jættekvindedræbere begav sig nu paa Vandring. (4). Og de kampvante gik, indtil Jættekvindernes Banemand kom til en Elv — det var dengang, da den handleraske Tor, hidsig i Sind, agtede at slaa Jættens Brud ihjel. (5). Og Jættekvindens Fjende vadede over opsvulmede Elve, der, piskede af Haglstormen, væltede ned ad Bjerget. Kraftig vadede den ophidsede Jætedræber over den brede Flod, hvor Vandene spyede giftig Kulde. (6). De stak Spydene foran sig ned i Elvens Bund; dens glatte runde Stene sov ikke; Stavene (Spydene) sang, idet de stødte mod Stenene, og den brusende Bjergstrøm fór, stormpisket, afsted med Klippestykker. (7). Tor

¹⁾ Denne lider af en vis ensformig Gentagelse (Tors Omskrivninger), som Originalen for saa vidt ikke har, som Kenningerne formelt er indbyrdes meget forskellige.

saa Elvens Strøm bryde paa sine kraftige Skuldre; Styrkebæltets Gud saa ingen bedre Udvej end at erklære, at hans Styrke (Højde) skulde vokse til Himlen, medmindre Flommen aftog. (8). Odins Hjems stolte edelig forbundne Vikinger, kyndige i Kamp, vadede kraftig, mens Strømmen væltede frem; Bjergstrømmen, opsvulmet af Storm og Regn, bruste stærkt mod ham, som forøger Jætternes Nød. (9). [Og saa gik det] Indtil Tjalfe hængte sig fast, saa at han kom til at svæve i Luften, ved Tors Skjoldbaand — det var en Kraftprøve for Himmekongen —; [de opdagede nu, at] Jættekvinder gjorde Strømmen saa strid for Stavene. Jættekvindens Bane, bister i Hu, havde ogsaa Grids Stav med sig. (10). [Dog] tabte disse Mænd, fri for Lyde og stridbare, ikke Modet ved den dybe Bjergelvs rasende Strøm. Tors Sind blev [netop] stedse mere dristigt og skaanselsløst. Hverken Tors eller Tjalfes Hjerte bævede af Frygt. (11). Og siden havde de forbundne Kæmper, der undlod at benytte deres Sværd, en Kamp med Jætter, førend de kom til at have en Hjelmleg med Geirrød selv. (12). Det kolde Sverrigs Fjendeskare flygtede for Jætternes Undertrykker; i Faren greb de Flugten; da Odins Ætling stod urokkelig, maatte Jætterne bukke under. (13). Hvor Herserne, med modigt Sind, nu gik ind i Jættens Hus, blev der Larm og Støj blandt Jætterne. Men Tor blev bragt i en farlig Knibe ovenover Jættekvindens Hætte (Hoved); det var et fjendtligt Fredsbrud. (14). Og de [Tor og Tjalfe] stødte Hovederne op imod Bjerghulens Tag; [til Gengæld] blev de [Jættekvinderne] stangede med Sværdene; Kærrens Styrrer knækkede den gamle Ryg i begge Hulekvinderne. (15). Jordens Søn viste der sin sjældne Idræt — og dog holdt Jætterne ikke op med deres Drikkelag (?) — Buespænderen, Dværgens Ætling, skød den i Essen kogte Jærnstang ud i imod Tors Mund¹⁾. (16). Saa at Kampens Fremskynder, Freyas gode Ven, greb med sin Haand Jærn-

¹⁾ Her kommer det foran anførte Halvvers ind.

bolten i Luften, da Jættens glødende Flamme flø. vredt fra Haanden [paa Jætten] mod Truds kærlige Fader. (17). Jættens Hal bævede, da Jættens brede Hoved faldt ind under Husets gamle Søjle; Ulls herlige Stefader slog kraftigst Jærnbolten midt ned i Jættens Bæltsted. (18). I sin Vrede tilintetgjorde han ganske Jætteynglen med sin bloddryppende Hammer; Jættens Banemand vandt [en fuldstændig] Sejr; heller ikke manglede han, Vøgnens Gud, som voldte Jætterne Sorg, Bistand af sin Rejsefælle. (19). Den af Menneskene dyrkede Jættedræber kæmpede med Kraft med Skovens myge Gren; ikke kunde Jætterne tilføje ham, der formindskede deres Alder og blev godt støttet [af Tjalfe], nogen Skade.

Hvad Digtets metriske Form angaar, er denne i det hele strengt gennemført efter de hos andre Skjalde herskende Regler; de enkelte Linjers Former hører alle til de af E. Sievers opstillede 5 Grundformer.

De ulige Linjer fordeler sig paa følgende Maade:

Til A-Formen: $\acute{x}|\acute{x} \dots$ hører i alt 33 Linjer, nemlig: 1.3.7, 2.3.7, 3.3.7, 4.3.7, 5.3.7, 6.5, 7.7, 8.1.5.7, 9.1.5, 10.7, 11.3, 12.1.3.7, 13.1.3.7, 14.3, 15.3.7, 16.3, 17.1.7, 18.7, 19.3; man ser, den findes fortrinsvis i 3. og 7. Linje, sjælden i 1. eller 5. En Opløsning af den 2. ubetonede Stavelse findes 7.5 (*nema*), af den 1. i 13.5, ved en Rettelse, jfr. Linjen: *margar'ó manna vélar* (Beitr. V, 495, VIII, 57).

B-Formen findes kun én Gang: 6.7, og her er den sidste betonede Stavelse kort.

C-Formen findes hyppig. For det første den rene Form $x\acute{ }|\acute{x}$: 2.5, 3.5, 4.5, 5.1, 11.5, 12.5, 16.1.7, 17.3, 19.5 (fortrinsvis i 5. Linje); den første ubetonede Stavelse findes opløst 7.3 (det er naturligt at opfatte denne Linje som C-Linje). Den sidste betonede Stavelse forkortes i 4.1, 6.3, 9.3, 10.1, 11.7, 14.1, 16.5, 18.3, med Opløsning af første ubetonede Stavelse

18.5. Begge de betonedede Stavelser findes forkortede i 11.1, forudsat, at der ikke her foreligger en Forvanskning. Denne Form er meget sjælden.

D-Formen findes i forskellige Variationer: $\acute{_}|\acute{_}\grave{_}x$ 8.3, 10.3, 19.7; den bibetonede kort: $\acute{_}|\acute{_}\grave{_}x$ 14.7; det samme med Opløsning af den første betonedede: $\acute{_}x|\acute{_}\grave{_}\grave{_}$ 6.1; endelig $\acute{_}|\acute{_}\grave{_}\grave{_}$ 17.5, 18.1 (begge Steder Verbum paa sidste Plads).

E-Formen optræder simplere; $\acute{_}\grave{_}x|\acute{_}$ 1.1, 2.1, 7.1, 9.7, 10.5, 14.5, 15.5, 19.1; allevegne er den sidste betonedede Stavelse et Verbum. Den samme Form, men med forkortet sidste betonedede Stavelse: $\acute{_}\grave{_}x|\acute{_}$, findes 1.5, 3.1, 5.5, 15.1; her bestaar denne dels af et Verbum dels af Subst. som *for*, *stad*.

De lige Linjer findes i følgende Former:

A-Formen $\acute{_}x|\acute{_}x$ 2.8, 3.4, 6.8, 10.4.8, 16.8, 18.2.6, 19.8; hyppigere er Ak: $\acute{_}\grave{_}|\acute{_}x$ 1.2.4, 2.2.6, 4.2.6, 7.8, 10.2, 11.6.8, 12.6.8, 13.2.8, 14.4, 15.6, 16.4, 17.4, 18.4.8, 19.4. I enkelte af disse Tilfælde er Bitonen saa stærk, at den bliver næsten som en Hovedtone; i det hele maa det ikke glemmes, at Skjaldene efter Omstændighederne har tilladt sig at svække eller, og navnlig, at forstærke Bitonen, især naar denne hvilede paa temmelig selvstændige Sammensætnings-Led. Dette gælder navnlig Linjer som 4.2, hvor man kunde være fristet til at opfatte Linjen som $\acute{_}|\acute{_}\grave{_}x$ (D); jfr. 10.2, 13.8, 14.4 o. s. v. Men den naturlige Oplæsning taler i alle disse Tilfælde for at opfatte Linjen som A-Linje.

B og C findes her aldrig.

D findes i følgende Former: $\acute{_}|\acute{_}\grave{_}x$ 3.2.6, 4.8, 5.2, 6.4, 8.6.8, 9.6, 12.2, 14.2.6, 15.4, 17.6.8, 19.2; $\acute{_}|\acute{_}\grave{_}x$ 1.6.8, 5.8, 8.2, 11.2, 19.6; $\acute{_}|\acute{_}\grave{_}\grave{_}$ 7.4.6, 16.6; $\acute{_}|\acute{_}\grave{_}\grave{_}$ 2.4. I de to sidste Tilfælde bestaar sidste Led af to Ord, hvoraf det sidste er Ord som *sik*, *sér*, *fló*.

E findes i følgende Former: $\acute{_}\grave{_}x|\acute{_}$: 12.4, 13.4, 15.2, 16.2, (det sidste betonedede Ord: *vó*, *framm*, *konr*, *svalg*), $\acute{_}\grave{_}x|\acute{_}$ 4.4,

5.6, 6.2.6, 7.2, 8.4, 9.2.4.8, 10.6, 11.4, 13.6, 14.8, 15.8, 17.2 (det sidste betonede Ord: Verba som *kom*; Subst. som: *veg*, *byr*, *mól*, *fen*, *völ*, *hug*, *dyn*, *kjöl*, *gin*; Pronom. som: *sik*, *þat*, og Adv. som *þar*); '◌◌◌|' 5.4 (*ver*); '◌◌◌|' 3.8 (*mó*).

Denne Oversigt viser tillige, at Linjerne, navnlig D- og E-Formerne, hvad deres Udgang angaar, paa det nøjeste svarer til, hvad Dr. Craigie har ment at kunne paavise i sin Afhandling i Arkiv f. nord. Filol. XVI. Hans Undersøgelser er for tjenstlige, for saa vidt som han paaviser, at Ordvalget og Ordstillingen indenfor de enkelte Linjer ikke er ganske frit eller vilkaarligt, at der er et vist (kvantitativt) Forhold mellem Substantiver og Verber samt Substantiver indbyrdes o. s. v.

Men naar han, paa Grund af disse Paavisninger, der utvivlsomt for det meste er rigtige, mener at kunne bevise Unødvendigheden eller Urigtigheden af Sievers' 5 Grundformer for den nordiske Skjaldedigtningens Vedkommende og selv opstiller kun 2 Grundformer, tager han efter min Mening Fejl. Hans Paavisninger kan særdeles godt forliges med Sievers' Metrik og udgør kun et Supplement til den.